

APOŠTOLKA

Ročník 6 / číslo 18 / březen 2024

VELIKONOČNÍ ČÍSLO

KÁZÁNÍ PETRA TURECKÉHO

První čtení: 1. čtení: Iz 63,15-64,1.3
Lk 3,15-22

Lidé byli plni očekávání a všichni ve svých myslích uvažovali o Janovi, není-li on snad Mesiáš. 16 Na to Jan všem řekl: "Já vás křtím vodou. Přichází však někdo silnější než jsem já; nejsem ani hoden, abych rozvázal řemínek jeho obuvi; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. 17 Lopata je v jeho ruce, aby pročistil svůj mlat a pšenici shromáždil do své sýpky; ale plevy spálí ohněm neuhasitelným."

18 A ještě mnohým jiným způsobem napomínal lid a kázal radostnou zvěst. 19 Ale když káral vládce Heroda kvůli Herodiadě, manželce jeho bratra, a za všechno zlé, co činil, 20 Herodes všechno dovršil ještě tím, že dal Jana zavřít do vězení. 21 Když se všechen lid dával křtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe 22 a Duch svatý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice a z nebe se ozval hlas: "Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil."

Věřit - to znamená podle proroka: SMĚT VŽDY ZNOVA OČEKÁVAT. Prorok řekl: *Od věků se něco takového neslyšelo, k sluchu neproniklo, oko nespatriilo, že by jiný bůh, mimo tebe, učinil něco pro toho, kdo na něj čeká.*

Očekávat víc, než se odváží toužit naše unavené srdce. Na chvílku občas pookřejeme očekáváním, nadějí - ale pak se raději - zase schoulíme do své ulity - Umět se zařídit sám, po svém - tak aby člověk od nikoho jiného nic čekat nemusel.

Víra člověka vyvádí z této ulity - a navzdory všem špatným zkušenostem - pudí člověka začít očekávat. V takových má Hospodin zalíbení - kteří toho od něj hodně čekají. Jsou pak okolím považováni často za naivní. Kolikrát si říkám, když čtu příběhy apoštola Pavla: proč se na to nevykašlal. Když byl seslán Duch, učedníci se rozutekli do ulic, aby hlásali evangelium: víra vyvádí z ulity.

Podle evangelia jsme ti, kdo se nechali pozvat k očekávání. Jsme ti, kdo se probrali - zaměřili k příběhům bible - té knihy plné očekávání. Co z ní zase uslyšíme? Takhle očekávaly zástupy, které přicházely na poušť za Janem Křtitelem. Před nimi očekával a vyhlížel stařec Simeon, a ještě dávno před ním prorok Izaiáš.

Jan Křtitel vzbudil VELKÉ OČEKÁVÁNÍ protože přichází spása. Lidé si začali to očekávání spojovat přímo s ním: s Janem Křtitelem: On o tom tak pěkně mluví - on to tedy bude! Takhle to chodívá: ukáže se nadějná možnost - objeví se nečekaná příležitost - a lidé, místo, aby se ptali - co to znamená pro život - pro jeho náplň - jaká je to pro ně samotné výzva - se upnou na jednu postavu: udělají z ní mesiáše, který má vyřešit všechny problémy. A pak mu případně vyčítají, že nebyl dost mesiáš. Je to přirozené, tak to bylo už v neolitu, když se ve staré společnosti král neosvědčil, neseslal déšť, nevyhrál bitvu, tak ho jeho lidé popravili. V totalitních společnostech se to děje dodnes. Jenže biblický Bůh jde proti lidské přirozenosti. Biblická víra je nepřirozená. Bohužel lidé i z Ježíše později udělají vševládnou bytost - pantokratora, který bude vítězit ve válkách a drtit nepřátele... a tím poškodí a poskvrní Ježíšovo evangelium.

Jan svým posluchačům říká: já to nejsem. Já nejsem mesiáš. Já vám jen ukazuji na toho, který PŘICHÁZÍ. On je také nesrovnatelně silnější, významnější než já. Já jsem proti němu tak bezvýznamný - že tomu přicházejícímu vladaři nebudu moci ani rozvázat tkaničky od bot . Já vás možná křtím vodou - ale on - on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm - teprve ten přicházející je ta poslední, rozhodující postava - ta Událost. Já to nejsem, káže Jan - ALE - nebudu zticha

- dokud na všechny strany nevyřídím – pozor, přichází! Takhle Jan kázal Takhle napravoval srdce, plné, strachu a viny. A protože ohlašoval, jedinečného vládce - neostýchal se v jeho jménu kritizovat i místního pána – čtvrtkrále (tetrarcha) Heroda. Jenomže Herodes, ač byl jen čtvrtkrál, přece se cítil jako mocipán, jemuž přece žádný potrhlý kazatel evangelia nebude mluvit do života a do jeho čtvrtkrálovských způsobů: a Jana nechal uvěznit. Umlčel hlas volající na poušti. Umlčel hlas . který vzbuzoval veliké očekávání - a v jeho jménu volal k nápravě. Zakomplexovaní vládcí popravují své kritiky, děje se to i dnes. Popravou člověka ovšem nafoukaný a vystresovaný čtvrtkrál není schopen umlčet pravdu. Popravou končí hlas volajícího na poušti. Znamená to, že volal naprázdno? - do prázdna? Pod hluchými nebesy – kde si slovem o velikém očekávání - a nároku - vyslouží leda nepřízeň těch, kdo nad sebou nechťejí uznávat žádnou autoritu? Umlčel Herodes evangelium? **Mohou současní Herodové a Kainové umlčet evangelium?** To je biblická otázka, která nás svírá i dnes.

Nejdřív by to tak mohlo vypadat - zástupy se nevzbouřily, ani nešly demonstrovat za Janovo propuštění. Ale ještě předtím SE STALO něco jiného: *21 Když se všechen lid dával křtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe 22 a Duch svatý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice a z nebe se ozval hlas: "Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil."* Hlas na poušti vystřídal hlas z nebe, vyhlašující o Ježíši: Ty jsi ten můj milovaný Syn. Tohle všechno stalo a zaznělo - když se Ježíš MODLIL: evangelista nepopisuje scénu pro reportéry (oni se tam žádní nehrnuli) - ani pro zástupy ne. Nezpívají žádní andělé. Tohle je chvíle SKRYTÁ - Evangelista nám dává jakoby nahlédnout do Ježíšovy modlitby - do jeho nejvnitřnějšího vztahu k Otci. Co tady my - jako POZVANÍ SVĚDČI téhle scény smíme slyšet? Nebesa přestala být uzamčená jak nedobytný trezor. Lk chce vzkázat: Ježíše, co před chvílí vylezl z jordánských vod, toho si všimněte. Chcete-li pořádně - do hloubky poznat sílu Boží blízkosti - potkat záchranu - soustředte se na jeho příběh. Bible přináší svědectví, že nebesa tu vždycky chtěla mít svého věrohodného svědka - na kterého by šlo takhle ukázat. Proto byl kdysi povolán Izrael - a proto izraelským králům při jejich korunovací slavnostně (jakoby z nebe) ohlašovali: "Ty jsi můj syn". Jenomže tihleti pomazaní se vždycky znova (včetně nejslavnějšího krále - Davida) svému poslání zpronevěřili - pošpinili ho. Teď se poslání být Synem ujal tenhle Ježíš. Není nijak povýšený - jako všichni ostatní přijal křest - křest na odpuštění hříčů. - k hříšníkům povedou jeho kroky: a až se lidem bude

zdát, že to s tím odpouštěním přehání, nezapomeňte – naznačuje tímto obrazem evangelista: je to Syn Otce v nebesích - až se lidem bude zdát, že to přehání s láskou i s pravdou - nebo že by měl být trochu uctivější k autoritám – lidi: nezapomeňte, je to Syn.

Evangelista vyřizuje: lidi poslouvejte, až vás tenhle Syn bude učit říkat Otče náš -

- až vám vyřídí, že pro vaše prosby je v nebi otevřeno - že se tam nemusíte vlamovat - ale s očekáváním přicházet - a aby to bylo úplně jasné těm, kdo se vyznají v bibli - upozorňuje ještě evangelista: právě na něj sestoupil Duch Svátý. Je to totiž odkaz na biblický příběh - holubice - jako pták, co Noemovi zvěstoval - končí čas potopy - začíná nový čas, přichází nová boží příležitost. Nová příležitost pro všechny, kterým tento Syn umožní začít znova – které ten syn najde (třeba jak ztracené ovce) - bude vás křtít Duchem svatým - vyřizoval Jan - a ono už je to tady. Protože vždycky, když uslyšíte o tomto Synu - a otevřete se mu – jinými slovy: začnete to nejdůležitější čekat od něj - začal i ve vašem životě vanout ten duch - ten dech nových počátků - a velikého očekávání.

Děkujeme Pane za velikonoční čas, kdy si můžeme s vděčností připomenout tvou moc i tvé seberození

Amen

ROZHOVOR s Lidmilou Frankovou

Vznikl nad písni ***Proč svět se marností***

1. Proč se svět marností, bohatstvím honosí? Vždyť jeho sláva, lesk, skončí vždy v bezmoci. Co stavěl s námahou, za chvíli pomine. Jak suchá tráva zas, jak suchá tráva zas v dýmu se rozplyne.

2. Kde jsou dnes králové slavní a vznešení, mudrci hloubaví, v rozum zahledění? Kde říše, národy, co chtěly vládu mít? Jak loňský sníh mizí, jak loňský sníh mizí, musely odejít.

3. Člověče můj milý, čeho se přidržíš? Co navždy zůstane, co zítra opustíš? Kochat se hojností, těšit blahobytem? Znat Boží zákony, znát Boží zákony, nosit je v srdci svém?

4. Co v Písmu psáno, to pro svět je bláznovství. S nadějí v lásce žít s vírou i moudrostí. Druhým teď sloužit máš, o sebe nepečuj. Jen s milostí Boží, jen s milostí Boží získáš pak život svůj. *Cantus catholici Trnava 1655, M. Esterle*

Proč tě tato píseň oslovuje?

Protože je velice aktuální. Nejde o tu současnou aktualitu. Tato píseň byla aktuální vždy. Od nejstarších dob. Týká se majetku, hromadění peněz. Byla to ale otázka mocenská. Nejen ekonomická. Druhého se zmocnit je prastarý lidský problém. Nyní se to projevuje opět, ale jiným způsobem.

Jakým jiným způsobem?

Máme modernější technologie. Rafinovanější. Ale základ zůstává stejný. Výsledek našich lidských tužeb je naznačen v té písni, jako pofiderní a otřesný. Např. já sama jsem viděla v Římě na Foru Romanu trosky antických vil a chrámů. Blesklo mě hlavou, že naše paneláky budou vypadat podobně, bez střech a v troskách, protože doba je nevyzpytatelná.

Můžeme s tím něco dělat, nebo je to osud?

To je jedna z nejtěžších otázek. Jak s tím zacházet a co dělat? Na druhé straně je to jednoduchá odpověď: co tomu říká Kristus, evangelium. Ten dává jasnou řeč i v těchto těžkých otázkách. Jenže my jsme často z toho vyplašení a nepohotová a nedovedeme se k těmto věcem stavět správně.

Jsme ty naše tužby schopni překonat?

Něco v nás zůstává negativního naprosto, i když známe argumenty biblické. Např. celá filosofie akciové ekonomiky mi je nepříjemná. Člověku přibývají peníze, které si nezaslouží, v podstatě je krade, protože mu nepatří. Jsme jako lidé často zvyklí počítat s výdělky, které si nezasloužíme. Jsme na tento způsob zvyklí, naše společnost je vychovávána k tomu, abychom oddělovali výdělky od osobního nasazení, osobní práce.

Lišíme se od otrokářské společnosti? Vždyť v době Ježíšově řada bohatých lidí přicházela k výdělkům, které si nezasloužila.

V té písni jsou historické příklady. Je to smutná historie lidstva. Většinová společnost využívá věci, které nejsou spojené s osobním nasazením. V tomto smyslu se podobáme antické honoraci.

Často si připadám, když se podívám do své knihovny, že jsem mnohem bohatší než třeba středověký císař Karel IV. Taky si tak připadáš?

Ne. Karla nemůžu pochopit. Měl nesmírné bohatství genů. Po Přemyslovcích, ale zároveň v něm byl přítomen vrchol západu v podobně francouzské vzdělanosti a kultury.

Mít nebo nemít život na prvním místě?

Nemít tedy na prvním místě svůj prospěch, svůj život, ale život druhých.

V písni se zpívá o bezmoci. Co je to bezmoc?

V poslední době se mi stává, že selhávám v základních věcech (Lída se směje). Marnost světa končí v bezmoci... Nebe z toho dává východisko v naději a víře.

Proč ses zabývala historií, když všechno skončí v bezmoci?

Bavilo mě to. Práce mě bavila. I když si to nepřisvojuji. Myslím výsledky té práce.

Chybně jsem si dřív představovala, že řeším problémy svého oboru, ale ve skutečnosti mě ty výsledky většinou napadaly. Napadaly mě ze shora, ale já za to nemůžu. Považuji to za dar. To, že mě to bavilo, přijímám jako dar.

V celkovém výsledku nic z toho nedává smysl, jak popisuje píseň, ale přesto cítím velikou vděčnost. Vděčnost a vědomí, že to dobré přichází shůry mi dává sílu proti pocitu, že jsem dosáhla nějakých velkých výsledků ve své činnosti.

Kde jsou dnes králové a mudrci? Jakto že vítězí a nevíteží zároveň? Herodes popravil Jana Křtiele, dnes slavní králové popravují ve vězení své kritiky. Vypadá to, že vítězí ti nejagresivnější.

Vždy byli lidé, kteří poslouchali biblickou zvěst. I mezi vládnoucí vrstvou. Např. Karel IV. Ačkoliv jeho cesta byla pochybná, postupně si uvědomoval a sám přiznává, že byl Bohem probuzen snem o správné cestě. Takže podobně jako např. biblický David – měl vědomí, že on není Bohem, což je problém většiny vládnoucích lidí. Mají za to, že jsou Bohem.

O sebe nepečuj? Je to dnes možné požadovat? Tváří v tvář konzumní společnosti?

V přiměřené míře člověk musí nějak existovat. Fascinuje mě postava opata želivského kláštera Gottschalka. Myslím, že měl být dávno prohlášen za svatého. Očarovala mě mj. jeho obětavost. Láska k Bohu. Ukazoval na svém příkladu, že toto je nejpřednější. Položil za to život. Svým příkladem ukazoval druhým, co je podstatné: přebýval např. v kostele na kůži z medvěda – spal tam i v zimě, ačkoli zařídil, aby jeho spolubratři měli vytopenou místnost na zimu. Byl to jeden z prvních klášterů, který byl vytápěn. Jarloch, služebník opata to všechno zažil a zapsal do své kroniky. Nepřestává mě fascinovat opatova poslušnost Bohu a obětavost. Např. objížděl osady s rozkládacím oltářem – v zimě, v létě. Nenosil nikdy u sebe žádné peníze. Peníze měl u sebe jeho pobočník, který pořizoval, co bylo nutné. Gottschalk předčasně zemřel, protože jeho způsob života nezvládlo jeho zdraví. Rozdal se pro svou komunitu i pro lidi mimo. V tomto smyslu napodoboval Krista.

Které slovo nosíš ve svém srdci?

Mnohá slova. Ale uvědomit si je v patřičné chvíli, to je problém. To někdy člověku unikne.

Přesto bych rád od tebe nějaká konkrétní slova slyšel :)

Je to vyjádřeno krásně v té písni na konci. *S nadějí v lásce žít s vírou i moudrostí. Druhým teď sloužit máš, o sebe nepečuj. Jen s milostí Boží, jen s milostí Boží získáš pak život svůj.*

Za rozhovor děkuje Petr Turecký

Ekumenická bohoslužba u starokatolíků

Letos jsme prožili ekumenickou bohoslužbu v pelhřimovské modlitebně starokatolické církve. Sešli jsme se starokatolíci, katolíci, členové naší církve a Církve bratrské. Heslem letošního lednového týdne modliteb bylo: „Miluj Hospodina, Boha svého...a svého bližního jako sám sebe“ (L 10,27). Texty pro letošek připravil ekumenický tým z Burkina Fasa, který sezvala místní Komunita Chemin Neuf (Communauté du Chemin Neuf, CCN). Na přípravě modliteb a zamyšlení spolupracovali bratři a sestry z katolické arcidiecéze v Ouagadougou, z protestantských církví a ekumenických organizací i z CCN v Burkina Fasu a svou společnou práci prožívali jako skutečnou cestu ekumenického obrácení. Burkina Faso se nachází v západní Africe, v oblasti Sahelu, která zahrnuje také sousedící země Mali a Niger. Země v současnosti zažívá vážnou bezpečnostní krizi, která postihuje všechna náboženská společenství a církve. Po velkém džihadistickém útoku, který byl spáchán v roce 2016, se situace ještě dramaticky zhoršila. Množí se zde teroristické útoky, bezprávní a obchodování s lidmi. Tato neutěšená bezpečnostní situace podkopává sociální soudržnost, mír i národní jednotu.

Výzva ke spolupráci na přípravě textů pro Týden modliteb za jednotu křesťanů v roce 2024 zavazuje různé burkinafaské církve k tomu, aby v tomto pro jejich zemi obtížném období kráčely, modlily se a pracovaly společně a ve vzájemné lásce. Křesťané v Burkina Faso si velmi silně uvědomují, že láska je vetkána do DNA křesťanské víry. Kristova láska, která všechny křesťany spojuje, je silnější než rozdíl a burkinafaští křesťané se zavazují jít cestou lásky k Bohu i lásky k bližnímu. Společně přitom na to, že Boží láska je silnější než násilí, které v

současnosti sužuje jejich zemi. (Převzato z úvodního dopisu k týdnu modliteb zaslaného našim církvím Ekumenickou radou církví).

YMCA oddíl Ježečci

Podnikli jsme víkendovku do Prahy, kde jsme přespávali v Paláci YMCA v ulici Na Poříčí. Užili jsme si cestu vlakem, i výtahem "pater noster", večerní procházku přes Pražský hrad a Zlatou uličkou i nedělní návštěvu České národní banky, kde nás překvapila bohatá a interaktivní expozice. Zúčastnilo se 8 dětí a 2 dospělí. Ježečci se scházejí pravidelně každý pátek ve 14,15hod, vítány jsou všechny děti školního věku.

Lucie Křivohlavá

Zpráva faráře pro sborové shromáždění v Moravci 17. března 2024

I ve zprávě za rok 2023 se chci zabývat více tím, co se ve sboru z mého pohledu posouvá, než vypočítáváním všeho, co dlouhodobě funguje. I když právě za ty věci dlouhodobě fungující jsem vděčný a cením si jich. Totiž vydržet něco dělat

delší dobu je často náročnější a vyžaduje více síly a vytrvalosti než něco nového jednorázového vymyslet a svést se na té energii, kterou při tvoření nových věcí míváme. Přitom ta dlouhodobá práce, ta se opravdu otiskuje do lidí, do nás i do našeho okolí. Proto velké díky všem vám dlouhodobě zapojených.

Nyní ty posuny. Začneme u sborového shromáždění v březnu 2023. Farář Matějka byl po rozhovorech a přípravách zvolen pro dalších deset let služby. Všem zúčastněným to zřejmě dodalo určitý klid, co se týče další perspektivy. V závěru tohoto sborového shromáždění se však přihlásilo několik lidí ve sboru relativně nových, že stojí o členství ve sboru (ať propůjčené či řádné). Stává se to, ale asi jsme to nezažili nikdy takhle hromadně. Na samotném shromáždění se přijetí uskutečnilo, (alespoň v případě již pokřtěných).

V návaznosti na tuto událost probíhaly zajímavé diskuse, zda takto přijaté lidi ještě při bohoslužbách nějak slavnostně či rituálně přijímat. Našly se argumenty pro i proti, nakonec se ukázalo jako rozhodující spíše to, zda o to dotyční stojí. Tato otázka se týkala ještě jedné rodiny, která do sboru přestoupila na podzim, silně však rezonuje i v otázce výchovy dospívajících a případné konfirmace. Od září se farář schází pravidelně se dvěma mladými, kteří jsou v „konfirmačním“ věku. Co z toho bude, těžko říci. Je otázka, o co ti mladí stojí, o nějakou slavnost či rituál, pokud vůbec o něco.

Určitý otazník je i v tom, že se ve sboru v posledních letech odehrálo několik křtů mladých lidí. Je to vnímáno jako silný moment i silný prožitek. (Bohoslužby na konci tábora Valkounova byly opět křestní.) Nepochybujeme o platnosti křtu malých dětí, jsou důvody ho i preferovat. Otázka však zní, jestli těm již dříve pokřtěným můžeme v pozdějším čase nabídnout něco alespoň trochu podobně silného, pokud by o to stáli. Klasické pojetí konfirmace tuhle potřebu příliš nespĺňuje. Otázka je otevřená, inspiraci můžeme hledat v ekuméně (připomínka křtu, obnova křestních slibů), zazněla i myšlenka mytí nohou jako možné formy připomínky křtu, která by dobře vycházela z evangelia.

Vzdáleněji s tím souvisí otázka po způsobu práce s dospívajícími vůbec. Ten Sing je fajn, ale není použitelný pro všechny. Podobně silná mládežnická aktivita, která by nebyla založená na hudbě, nám chybí. (Aktuálně nefungují mládežnické fotbaly.)

Když byly zmíněny křty, hodí se říci, že se trochu mění očekávání, které s nimi je spojené. U některých křtěných je zřejmé, že jejich křest neznamená, že by

se začali nějak pravidelně objevovat v kostele. Přesto touží do moravečského sboru patřit. Snad i díky té svobodě, kterou zde cítí. Naopak nám na bohoslužby vytrvale chodí někteří nepokřtění. Je prostě více způsobů, jak do sboru patřit: křtem, účastí na bohoslužbách, sledováním přenosů, nebo třeba jen myšlenkami zpoza oceánu. (Nebo účastí na brigádách a finanční podporou!)

...

Někteří z nově přistoupivších členů rozeznali ještě jiné téma: Reflexe a vyrovnávání se s tím, že někteří byli dříve doma v církvi římskokatolické, nyní však kotví spíše u evangelíků. Propojil se okruh s nadsázkou nazvaný „katolická klika“, který přinejmenším upozornil na to, že toto téma tu je a sdílí ho více lidí.

...

Zajímavou a silnou jarní událostí bylo čtení pašijí. Po dlouhých letech, kdy jsme čtení pořádali v úzkém kruhu v moravečském kostele, jsme zkusili aktivitu přesunout do Pelhřimova, do zříceniny kostela Sv. Anny. Na akci dorazilo množství různých lidí, vyznění bylo silné i díky prostoru i díky složení účastníků. Není jisté, jestli se tohle podaří zopakovat – jestli šlo o vydařenou „jednorázovku“ nebo o začátek nové tradice. Pokusíme se z toho udělat tradici.

Čtení pašijí na Sv. Anně souviselo i s tím, že na jaře vznikla v prostoru YMCA nová aktivita: „Čtení bible kritickým okem“ pro dospělé. Poté, co tato aktivita fungovala nějaký čas mezi mládežníky, objevila se poptávka i u dalších generací. Jak to bývá, aktivitu reálně navštěvují z větší části jiní lidé, než ti, kteří její vznik iniciovali. Schází se tam dost pestrá skupina: od dlouholetých členů pelhřimovského sboru, kteří to berou jako druhou biblickou hodinu, po lidi, kteří ty biblické texty vidí poprvé a v určitých tématech se teprve začínají orientovat. Aktivity se účastní také lidé, se kterými se na žádné jiné aktivitě ani bohoslužbě pravidelně nepotkáváme. Čtvrteční čtení je unikátní a cenné právě také tím, že je to prostor, kde se pravidelně protínají lidé z pelhřimovského a moravečského sboru, potažmo z YMCA i z ekumény.

Zvláštní kombinace lidí se scházejí i na pravidelných setkáních koordinovaných Ester a Jaromírem Čaškovými: Společenství žen a společenství mužů. Tato setkání jsou z mého vzdáleného pohledu vzácná tím, jak jsou specifická, zacílená na relativně úzce vymezený okruh účastníků, kteří však mohou mít

mnoho společného a o to intenzivněji to sdílet. Opět se tam potkávají kombinace lidí, kteří se nikde jinde nepotkávají.

Co naopak v půlce roku ustalo, bylo pravidelné scházení maminek. Je nahrazeno občasnými večerními sezeními. Také biblická hodina v Kamenici nad Lipou už se na podzim nekonala.

Co se týče aktivit YMCA, uveďme pouze shrnutí, že se konalo 5 letních akcí, celoročně běží devět volnočasových kroužků v Nové Cerekvi a čtyři aktivity v Pelhřimově. Celoroční aktivity nás drží v kontaktu s desítkami (možná až stovkou) dětí a mládežníků, při jednorázových akcích jako Zlatá horečka nebo hudební festival počty přesahují 100 účastníků.

...

V průběhu roku čím dál více docházelo k situacím, kdy při odchodu dětí do „nedělní školy“ (omlouvám se, budu používat toto tradiční, byť problematické označení), opustila prostor prakticky polovina účastníků bohoslužby. Není to tím, že by nás bylo v kostele málo. Naopak, za poslední dva roky je nás na bohoslužbách tak nějak více. Nově se ukázalo, jakou službu nám ve věci nedělní školy může prokázat pergola, kterou jsme na jaře začali užívat, byť k úplnému dokončení bylo stále daleko. Když jsme stavbu pergoly promýšleli, asi nikoho nenapadlo, jak funkční bude pro nedělní školu. Nabízí, co je za hezkého počasí potřeba: venkovní, zároveň částečně uzavřený prostor, kde lze děti soustředit.

Se zapojením pergoly už se odehrály i letní akce, např. Greenway, při kterém se osvědčil model dát program pro děti hned po bohoslužbách, zatímco povídání pro dospělé až ke kávě po obědě. (Opačně to fungovalo hůře.)

Během léta však dozrála další iniciativa: Děti je při bohoslužbách tolik a někteří starší vyžadují odlišný přístup než menší, že je potřeba vytvořit dvě oddělení nedělní školy. Na zářijovém setkání těch, kterým na tématu záleží, se v kruhu sešlo tuším 16 dospělých. Po čase uvažování o uspořádání práce se spustila práce čtyř stálých dvojic učitelů NŠ (nově se pravidelně zapojili dva mládežníci, jeden z nich je nově studentem ETF). Mluvilo se i o struktuře průběhu NŠ či o roli modlitby. Dvojicím učitelů však zůstala svoboda pořádat setkání podle jejich uvážení potažmo podle jejich specifických obdarování.

Byla otázka, zda tento relativně náročný systém (každý učitel má nedělní školu jednu za 4 týdny) uplatňovat i v zimním období, ale ukázalo se, že počty přítomných dětí si to žádají. Moje otázka nyní po půl roce tohoto fungování

je, jestli učitelům něco neschází, jestli je to udržitelné či jestli se třeba máme pokusit získat pátou dvojici.

Podzimní program nedělní školy byl přerušen nácvik vánoční hry, která, dá se říci, dopadla ke všeobecné radosti. (Už jenom domluvit, kdo ve hře bude či nebude hrát, byl dost náročný úkol. Díky za celou koordinaci.)

Nasazení, ale i pouhá přítomnost každého člověka dodává celku moravečského společenství sílu, díky které může být čím je. Už to, že je *pro koho* tu něco dělat, *pro koho* být, to je zásadní. Někdy si církev musí možná trochu hledat a ujasňovat *pro koho* tu vlastně je a pracuje. A pak společně tušíme a věříme, že ta síla něco dělat nebo prostě být je nám dodávána odjinud. (Ale to je tajemství!!!)

Daniel Matějka

Výstava ilustrací Jakuba Nováka

Výstava je spojena s knihou Filipa Zrna *Vřesen*, jejíž uvedení proběhlo v našem sboru.

Jakub Novák (1984, Teplice) vyučený sociální pracovník, v současnosti pracovní terapeut keramické dílny v Domově Jeřabina. S výtvarnou činností začal v roce 2009, jakožto s určitým důsledkem „psychospirituální krize“. Tvoří především koláže.

Slovo autora: Obrazy, které na výstavě uvidíte jsou čistě koláže. Říkám tomu „Reincyklace“, nejen tomu výsledku v podobě obrazu, ale celému tomu procesu tvorby. Reincyklace, vzniklá rozložením a znovu spojením slov reinkarnace a recyklace, znamená „znovu se dostání do oběhu“. Díky určité nenasytnosti jsme dobrovolně nedobrovolně přesyceni „obrazy“, které máme neustále na očích a po uplynutí trvanlivosti se válí všude kolem. V kontejnerech na papír, na billboardech. Jen je sebrat, rozebrat a znovu složit a vrátit jim tak určitou hodnotu, kterou v té záplavě postrádám. Velmi důležitý je i Metaforický význam Reincyklace, čitelný v průbězích našich životů. Ten zákon přeměny – umírání a znovuzrození. Vždyť kolikrát jsme již „zemřeli“, z rozebraných dílů sebe sama pak se znovu poskládali a dostali zpět do oběhu a lépe? Výstava nejen o obrazech a tvorbě, ale také o našich vlastních reincyklacích.

Petr Turecký

Foto z úvodní vernisáže při představení knihy Vřesen.

UMĚLÁ INTELIGENCE – Jaroslav Trnka

Jaroslav Trnka v polovině února v pelhřimovské modlitebně přednášel o umělé inteligenci. Toto téma budí především obavy. Zvláště u starších lidí, kteří si představují různé apokalyptické scénáře vývoje budoucnosti lidstva. Jaroslav Trnka působí mj. jako středoškolský učitel, vysvětlil, že děti seznamuje s umělou inteligencí a vede je k používání této nové platformy pro rozvoj poznání. Snažil se poukazovat především na pozitivní stránky tohoto nového fenoménu. Vysvětlil, že celý koncept podléhá cenzuře, je veden ke slušnosti. V rámci přednášky jsme vyzkoušeli např. zadat programu umělé inteligence (chatGPT) dotaz ohledně výroby bomby masového ničení a umělá inteligence odpověděla, že nám recept nedá a že nám doporučuje hledat mírové řešení. A ještě mnohým jiným způsobem nám přednášející ukazoval, jak je program naučen k nekonfliktnímu řešení problémů. Velkým problémem však zůstává otázka oné výše zmíněné cenzury, či dohledu nad chováním chatGPT ohledně rozpoznávání pravdy od lži, což v současnosti není uspokojivě vyřešeno. Padla

také otázka nad zneužitím ohledně totalitních systémů Číny nebo Ruska. Přednášející nás upokojil tvrzením, že ani Čína ani Rusko nemá kapacitu na vytvoření podobného programu.

Přednášku jsme pořádali v rámci čtvrtletního cyklu vzdělávání v rámci YMCA.

Petr Turecký

Plánované akce pelhřimovského sboru

Jiří Dvořák – modlitebna, **archeologická přednáška**, termín: středa 20. března, v 17:30.

Sborová neděle s **Petrem Wagnerem**, husitským farářem z Čerčan: 14. dubna.

Pavel Rejchrt – modlitebna, termín zatím nestanoven – jaro.

Literární okénko –

Ticho a samota, Klára Lubinová

„Proč jsi tak potichu?“

„Hm?“ odtrhla jsem zmateně pohled od kočičích hlav vyskládaných v chodníku a vzhlédla k Janovi, který šel po mém boku, jednu dlouhou hubenou ruku přehozenou kolem mých ramen, v druhé svíral mezi ukazováčkem a palcem cigaretu.

„Nevim, mám ráda ticho,“ odpověděla jsem s mírným pokrčením ramen. Nechtěla jsem, aby to vzal jako znamení, že se má odtáhnout pryč, a tak jsem vytáhla jednu ruku z kapsy černého saka a obtočila ji kolem jeho úzkého pasu.

Natáhnul si z cigarety a nesouhlasně zamručel. Musela jsem zaklonit hlavu, abych mu viděla do bledého obličeje.

„Nikdo nemá rád ticho.“

„A přesto, tady jsem,“ uchechtla jsem se nad chabým argumentem se kterým přišel a přesměrovala pohled na dlouhou ulici před námi. Domy v téhle části byly kamenné a staré, ne všechny obydlené. Jejich lokace na okraji města nebyla ta nejvýhodnější.

Chvilí jsme opět šli mlčky. Neměla jsem pocit, že by to bylo nepříjemné ticho, ale možná to bylo jen proto, že jsme se s Janem znali dlouho. Byla jsem přesvědčená, že

ticho může být kvalitnějším prožitkem a efektivnějším využitím času než špatná konverzace. Každý jsme mohli být ve své hlavě, ale být spolu. Líbilo se mi to.

„Necítíš se občas sama, když je ticho?“ prolomil to Jan a střelil po mně pohledem.

Zastavila jsem, protože jsem si potřebovala popotáhnout tmavé upnuté šaty, jediné vytrřibené, které jsem vlastnila, níž pod zadek, a taky abych měla víc času na zamyšlení. Jan mi porovnal lem saka a zahodil dokouřenou cigaretu na chodník. Sledovala jsem ho, jak ji zašlápnul a utáhl si tkaničky vyleštěných bot, než mi nabídl rámě a vyrazili jsme dál.

„Nemyslím si, že se ticho musí rovnat samotě,“ odpověděla jsem. Když jsem nad tím tak přemýšlela, byla jsem ráda sama, a nutně to nešlo ruku v ruce s pocitem samoty.

„A stejně, dneska ráno jsi mi napsala, že můžeme jít spolu, abychom nešli každý sám,“ dloubnul do mě s malým úšklebkem ve tváři. Měl výrazné lícní kosti a takhle se mu na tváři vytvořily hluboké d'olíčky.

Byla to z části pravda. Z druhé části jsem mu napsala proto, že jsme bydleli jen blok od sebe a stejně bychom měli společnou cestu. A nevěděla jsem, kdo další ze spolužáků se dneska ukáže. Ne, že by to něco změnilo, ale u Jana jsem věděla, že půjde.

„Cítíš se sám, i když jdeme spolu, ale je ticho?“ zeptala jsem se.

„Popravdě, jo,“ odpověděl s neurčitým pokrčením ramen. „Přijde mi, že v těchto situacích je potřeba mluvit. Abys přišla na jiný myšlenky, víš...“

„Hm, asi jo,“ zamručela jsem v odpověď, protože se před námi už začaly rýsovat zdi hřbitova.

„Nevíš, kdo všechno přijde?“ převedla jsem konverzaci na jinou kolej, jak jsme se přibližovali k parkovišti, kde se pomalu sjížděli a scházeli pozůstalí.

„Z naší party snad všichni. Viky a Eva, Marek by měl taky přijít. Nakonec to byl on, kdo vyvěsil parte na nástěnce,“ odpověděl Jan a prohlížel si skupinky lidí v černém, jak se pomalu shromažďují před bránou hřbitova. Zůstaly jsme stát trochu stranou. Jan měl zamyšlený výraz a ruku v kapse vyžehlených kalhot. Věděla jsem, že by si nejraději ještě jednu zapálil před tím, než to začne.

„Ostatní fotbalisti by taky měli přijít,” pokračoval a já v davu zahlédla několik známých tváří. Některé se usmívaly, jiné plakaly. Ve vzduchu se vznášela hustá a těžká vůně smutku.

Za několik minut se k nám opodál od davu, připojily Viky s Evou. Viky měla neutrální výraz, ostatně jako vždycky, snažila se být trochu nad věcí, a na pozdrav jenom mávla rukou. Dlouhý oblek a boty na platformě ji dělaly ještě vyšší než obvykle a její odbarvené vlasy byly neumyté a neučesané. To bylo časté. Eva měla vždycky na tváři úsměv. Dnešek nebyl výjimkou, i když oči a obličej měla viditelně zarudlý od pláče. Krátké šaty obepínaly její hrud' a černý outfit, který tolik nesesedl k její osobnosti, doplňovaly vysoké tmavě fialové podkolenky a červené kecky, které nosila vždycky. O chvíli později se u nás objevil i Marek, svalnatý kapitán místního fotbalového týmu, vzrůstem zdaleka nedosahující stejné výšky jako Viky na podpatcích, na rozdíl od Jana, s kterým si viděli z očí do očí. Marek byl pohledný kluk, ale nehledě na hezký obličej a drahý oblek, něco na něm vypadalo zničeně. Část jeho samého vypadala zničeně. I tak nám ale věnoval smutný úsměv a postupně nás objal.

Tohle byla naše parta. Vždycky nás bylo šest. Od té chvíle, kdy jsme se na začátku tercie začali bavit, až do minulého týdne, kdy Petr, poslední člen naší skupiny, umřel. Popotáhla jsem si šaty níž a kývla směrem k bráně, kde se lidé pomalu ubírali směrem na hřbitov. Spatřila jsem několik našich dalších spolužáků, lidi z paralelních ročníků a většinu fotbalového týmu.

„Asi bychom měli jít,” podotkla jsem do ticha, které se mezi nás rozprostřelo. Bylo to zvláštní ticho. Chtěli jsme mluvit. Chtěli jsme toho tolik říct, ale všichni mlčeli. Nikdo se nepohnul. Myslím, že jsme se báli, že s překročením prahu hřbitova, si připustíme, že je to poslední sbohem. Že už nás navždycky bude pět.

„Myslíte, že jsme mohli udělat víc?” ozvala se Viky, její hlas zněl podivně slabě. Překvapeně jsem na ni zamrkala a pocítila, jak mě zalila studená vlna studu. Ani na vteřinu jsem nepomyslela, že bychom to snad mohli nějak ovlivnit. Že bychom tomu mohli nějak zabránit. A ani mě nenapadlo, že by to leželo na srdci někomu tak cynickému a věcnému jako byla Viky.

„Ne,” ozval se Marek, „bylo to jeho rozhodnutí a nemohli jsme to nijak ovlivnit.”

Marek měl odjakživa k Petrovi nejbliž. Byli jako bratři. A musel si tuhle otázku položit nejmíň tisíckrát od toho momentu, kdy se dozvěděl, že Petr umřel.

„Navíc jsme to viděli přicházet. Řekl sbohem, pamatujete?“ pokračoval a vzal Viky za ruku, snad aby jí ukázal, že v tom není sama. Vždycky dokázal, že se lidi cítili líp v jejich vlastních tělech, v jejich vlastních hlavách.

Propletla jsem si prsty s Janovými a sklopila pohled. Přemýšlela jsem, jestli se budeme cítit víc sami, teď, když je nás lichý počet. A přemýšlela jsem, jestli jsme to opravdu viděli přicházet. Věděli jsme o prášcích, které bral. I o tom, že to poslední dobou nebylo nejlepší, a možná právě proto jsme se mohli víc snažit. Ale že by nás něco mohlo připravit na ztrátu nejlepšího kamaráda? Jestli se nás pokoušel připravit on, tak se mu to asi moc nepovedlo, když tady teď stojíme a bojíme se jít dál.

Je to čtrnáct dní, co jsem ho viděla. Bylo to po večeru stráveném u Evy doma s trochou učení a hodně energy drinků. Stáli jsme v předsíni, obouvali si boty a pomalu se rozprchávali zpátky domů. Já s Janem naším směrem, Viky přespávající u Evy a Marek utíkájící na trénink, Petr se na nás usmál a před tím, než jsme se rozdělili, řekl to svoje „Tak čaute lidi.“

Nevím jestli věděl, že je to jeho poslední sbohem.

Eva sebou trochu trhla, jakoby se chtěla vymanit ze staré vzpomínky, popadla jednou rukou Viky a druhou mě a věnovala nám široký úsměv, i když její modré oči se zase zaplavovaly slzami.

„Tak mu taky pojd'me říct poslední sbohem, ať v tom není sám. Ještě by nás začal chodit strašit,“ prohodila tím jejím humorem. A svým způsobem to pomohlo. To, že si spolu budeme z Petra dělat srandu i po jeho smrti. To že má Eva nevkusný červený kecky, který nikdy nezouvá, Viky má neumytý blond'atý vlasy, já šaty, který mi lezou nahoru, protože jsou to jediné dobré šaty, které vlastním, Jan má nikotinový abstr'ák a Marek se nás bude snažit povzbudit, i když se sám cítí strašně. Dokázala jsem si představit Petra, jak by teď udýchaně přiběhl, objal nás kolem ramen a řekl: „Čaute lidi, sorry, že jdu pozdě. Tak kam dneska razíme?“

A věděla jsem, že to ticho teď, je jedno z těch dobrých tich. Takové to, kdy si oddechnete. A i když je ticho, nepřipadáte si sami. A společně, v pěti, zavěšení jeden

do druhého, jsme se vydali na hřbitov. A věděla jsem, že ani jeden z nás se necítí sám. Protože máme jeden druhého. Víc než kdykoli před tím.

RECEPT Ivy Brothánkové

VELIKONOČNÍ JIDÁŠE

500g hladké mouky

50g droždí

1 lžíce pískového cukru

1/4 mléka

50g másla nebo rostlinného tuku

1 vejce

sůl a tuk na vymazání plechu

1 lžíce medu a 2 lžíce smetany na potřeni

Do hrnečku dáme trochu cukru, rozdrobíme na něj droždí, zalijeme vlažným mlékem a necháme vzejít kvásek. Do mísy vlijeme rozehřátý tuk, vzešlé kvasnice, přidáme vejce, sůl a postupně přidáváme mouku. Vypracujeme vláčné těsto, které necháme asi 1 hodinu kynout. Z vykynutého těsta odkrajujeme kousky, které vyválíme na válečky a stáčíme je do různých šnekovitých tvarů. Přeneseme je na tukem vymazaný plech, potřeme rozšlehaným vejcem a hned pečeme do růžova. Ještě horké jidáše potřeme nahřátým medem smíchaným se smetanou.

(foto: internet)

ČTENÍ PAŠIJÍ

Na Sv. Anně v Pelhřimově

Na **Zelený čtvrtek** 28. 3. 2023 od 19:00

BOHOSLUŽBY, pravidelné akce

Zelený čtvrtek 28. března - čtení pašijí na Sv. Anně v Pelhřimově od 19:00

MORAVEČ:

VELIKONOČNÍ PROGRAM

Velký pátek 29. března - bohoslužby s večerí Páně od 18:00

Velikonoční neděle 31. března - bohoslužby s Večeří Páně od 9:30

Bohoslužby se konají každou neděli od 9:30, probíhá i nedělní škola.

internetový přenos na adrese:

<https://www.youtube.com/user/danielmatejka/videos>

PELHŘIMOV-STRMĚCHY

PELHŘIMOV Bohoslužby se konají každou neděli od 9ti hod.

VELIKONOČNÍ PROGRAM

Velký Pátek v 9hodin Petr Turecký, SVP

Boží hod velikonoční v 9hodin Petr Turecký, SVP

Pondělí velikonoční v 9hodin Petr Turecký

STRMĚCHY bohoslužby jsou každou **sudou** neděli od 11ti hod.,
v zimním období na faře.

VELIKONOČNÍ PROGRAM

Velký Pátek v 17hodin Petr Turecký, SVP

Boží hod velikonoční v 11hodin Pavla Jandečková, SVP

Přímé přenosy bohoslužeb (z Pelhřimova) jsou viditelné v aktuální dobu vysílání
(tedy neděle 9hod.) vždy na těchto stránkách:

<https://www.youtube.com/channel/UCxWYO99yzCBFgQK5mklL0EQ>

Stránky sboru

<https://www.facebook.com/CCEPelhrimovStrmechy/>

<https://evangelicipelhrimov.blogspot.com/>

OPATOV

Bohoslužby: každou neděli v 9hod.

farářka Pavla Jandečková

e-mail: pavljand@centrum.cz

tel.: 604 185 520

Začátky bohoslužeb: 9.00 h.

HUMPOLEC

Bohoslužby: neděli v 8,30 hod., **pokud bude kázat Petr Turecký (každou lichou neděli v měsíci), začátek bohoslužeb: 11hodin**

Termíny velikonočních bohoslužeb

Velký Pátek v 9hod Ester Čášková, SVP

Boží hod velikonoční v 11 hod Petr Turecký, SVP

Každý den můžete slyšet zamyšlení nad biblickým textem zde:

<https://soundcloud.com/ecirkev>

ADRESY, KONTAKTNÍ ÚDAJE

Sbor ČCE PELHŘIMOV-STRMĚCHY

Růžová 82, 393 01 Pelhřimov, **mobil:** 774 600 529,

alternativní adresa:

Strměchy č. 13, 393 01 Pelhřimov, **email:**

farsborstrmechy@cmail.cz

Číslo účtu: 135626211/0300

Sbor ČCE MORAVEČ

Moraveč č. 35, 393 01 Pelhřimov, **tel:** 777258831, **web:**

www.moravec.evangnet.cz (rss), **email:**

moravec@evangnet.cz

číslo účtu - 2001768838 / 2010

přenosy bohoslužeb:

<https://www.youtube.com/user/danielmatejka/videos>

nově i na facebooku:

<https://www.facebook.com/kostelmoravec>

Sbor ČCE OPATOV

Opatov č. 10, 588 05 Dušejov, **mobil:** 604 185 520, **web:**

www.opatov.evangnet.cz (rss)

email: opatov@evangnet.cz

číslo účtu - 264010499/0300

Sbor ČCE HUMPOLEC

Husova 143, 396 01 Humpolec,

email: humpolec@evangnet.cz

Číslo účtu - 0620236399/ 0800